

[Aksel Møller.]

og hule oppositionspartier, som her har vildført hele landet på engang, lokket dem alle efter sig, har jo intet som helst med virkeligheden at gøre.

Man skal dybere. Hvad om det ærede medlem f. eks. havde spurgt: Hvordan er nu egentlig stillingen ude hos jævne og almindelige mennesker, som efter 2½ års forløb får lejlighed til at udtrykke deres syn på den politiske stilling i landet ved at vælge mellem liste A, liste B, liste C o. s. v., altså de partibetegnelser, som råder både i kommune og stat? Hvad om man havde spurgt: Hvad er det nu egentlig, der kan få den jævne mand til pludselig at svigte — jeg kunne måske bruge det udtryk, til pludselig at liste a'. Hvad er grunden? Ja, hvad mener man f. eks. om dette, at i den tid, den højtærede regering har været ved magten, er pristallet steget med 17 points, fra 298 til 315? Nu er det jo ikke selve pristallet, jeg vil beskæftige mig med i denne korte replik til den ærede ordfører, men pristallet registrerer altså, at en familie med 10 000 kr.s indtægt har haft en udgiftstigning, medens den højtærede regering har været ved magten, på godt 500 kr. om året — det svarer til pristalsstigningen på 17 points. Jeg kunne dog godt tænke mig, at det ærede medlem lige så vel kunne have fået en forklaring på de valgresultater, som har forbløffet ham, ved at spørge: hvordan ser nu folk på den udvikling af priserne, der har fundet sted, som ved at iagttage befolkningens reaktioner overfor skatterne.

Hvis det ærede medlem i det hele taget søgte rundt om i krogene i regeringspolitikken, kunne der måske findes mangananledning til at indrømme, at jævne mennesker kunne sige: nej, det kan dog vist ikke gå, som det går i Danmark i dag. Når man f. eks. tænker på, at den højtærede regering har haft to gode høstår og har fået sådan noget som 900 mill. kr. i gaver udefra i form af Marshallhjælp, og så befolkningen alligevel svigter ved et valg, så må der dog være god anledning for regeringen til at tænke sig godt om, for hvordan vil den ellers kunne fastholde sine vælgere i det øjeblik, da Marshallhjælpen ophører, eller høsten svigter, da der bliver smalhans i landet? Mon der ikke sidder nogle mennesker rundt omkring, mange, mange flere, end man tror, der siger: Når vi ikke kan klare os uden underskud på betalingsbalancen, uden evindelige pristigninger under de nuværende økonomiske vilkår, hvordan vil den regering, som nu er

ved magten, så kunne klare det, når det vender?

Nu håber jeg, jeg har givet det ærede medlem i alt fald et par enkelte tanker til nærmere overvejelse, for jeg tror ikke, han skal tro, at vælgerne er dumme, han skal ikke prøve på at fremstille det på den måde, at vælgerne skulle være så dumme, at det, de reagerede overfor fra Skagen til Gedses, skulle være noget, der lignede demagogi, eller som det ærede medlem med rette kunne kalde demagogi.

Jeg er aldeles overbevist om, at reaktionen har været sund hos befolkningen, og det kan jo trøste det ærede medlem, at det kun var et kommunevalg, det drejede sig om, så hvis man rigtig lægger øret til jorden og lytter i regeringskredse til det, der er sket derude, kan man måske nå at få givet kort endnu en gang, før der endelig skal spilles til ende og rubberen skal sluttes, og så kan det måske — det er vel regeringens håb — ende bedre, end det synes at være begyndt. Men iøvrigt ved altså det ærede medlem, hvornår der skal være afslutning, og han kan tale med den højtærede statsminister om tidspunktet. Vi er i alt fald for vort vedkommende rede til at stå ved den politik, vi har ført, og den, som jeg nu skal redegøre for i forbindelse med de skatteforslag, der her foreligger.

Det var i høj grad med rette, den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale pegede på forringelsen af vore varers bytteforhold overfor udlandet, og han gav jo tinget den forhåndsoplysning, at nationalbudgettet for 1950 vil vise, at den ubehagelige prisklemme, vi marcherede ind i, ville føre til et tab på ca. 500 mill. kr. Der er efter min mening al mulig grund til at tvivle på, om denne regering vil være i stand til at bære os over vanskelighederne, når de er så store, som alene dette forhold antyder. Jeg er sikker på, at den højtærede minister ikke har uret, når han derefter tilføjede, at underskuddet på betalingsbalancen vil tendere imod en forøgelse gennem de indskrænkninger i importrestriktionerne, som har fundet sted. Jeg mener også, han har ret deri, det vil være rigtigt altsammen, så længe der føres den økonomiske politik, som regeringen hidindtil har ført.

Jeg vil gerne her på dette tidspunkt gøre den bemærkning, at den frihed, som vi nu er i færd med at vinde i handelsomsætningen med udlandet, må vi kæmpe alvorligt og indædt for at fastholde; der vil i virkeligheden ikke gives noget mere smerteligt og katastrofalt for hele landets erhvervsliv,